mo pattudeſt luggu. Nenda mõtleb inimenne omma pattoteede peäl; ehk ommeti on kergemeelſes pattotenistusſes ſe meel ta ſees. Agga Jssanda ſanna kostab ſelle peäle: „Et moiſtke teie totrad rahwa ſeaſt, ja teie halbid, millal tahhate teie ommad asjad targaste aiada? Kes kõrwa istutand, eks ſe peaks kuulma? kes ſilma walmistand, eks ſe peaks näggema? kes pagganad karristab, eks ſe peaks nomima?" Laul 94, 8 — 10. „Kättemaksminne on minno pärralt, minna tahhan jälle kätte maksta, ütleb Jssand." Ebr. 10, 30. Ja ſedda ſawad keik innimesſed ükskord katsta ja tunda, kui ſe ſuur awwalik kohto-pääw ſaab tullema, mil Jummal iggaühhele annab, ſedda mõda, kui temma ello aeges on teinud, olgo hea ehk kurri. Agga nüüd jo panneb Jummal omma kange ja pühha wihha tunnistusſed patto wasto, meie ſilma ette, et peame head maenitſust kuulda wõtma ja meelt parrandama. Ja niſuggused tunnistusſed on ka needſammod, mis nüüd tullewad luggeda, ja õõldakſe ſanna järrel neid tõsſiſed ollewad

1. Ühhe küllakesſe ees, W. nimmi, ſurri hilja aego üks leſk naene ärra. Need 11 ehk 12 laſt, mis temma omma rinde al olli kannud ja ilmale tonud, ollid keik jo warra ärraſurnud ja temmaga lõppes temma mehhe ſugguſelts nüüd ärra Ja ſeſt ta räkis omma ſurma wodi peält nenda: Prantſoſi ſõa aial tulli üks haige wenne kinral meie küllaſſe, ja et ei woinud tedda ſure nõdruſſe pärraſt, et woim olli lõpnud, mitte emale wia, ta ſiis jäi ſenna trakteriſſe, mis ſekord olli miño ääa ja ämma kä. Kinral ſurri pea ärra, ja jättis ſuurt rahha järrele. Kinrali leſk praua tulli ſenna temma warranduſt pärrima, ja kulas ka ſe rahha järrele, ſeſt ta teadis, et õnnis mees olli ſedda omma kaſa wõtnud. Agga ei leidnud temma rahha-kirſtokeſſe ſeeſt muud kui wägga piſſut ſedda, ſeſt trakteri rahwas